

23. navadna nedelja A

Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi. (Mt 18,20)

Prvo berilo

Ezekiel 33,7-9

To govori Gospod: "Tebe, sin človekov, sem postavil za stražarja Izraelovi hiši. Kadar slišiš besedo iz mojih ust, jih posvári v mojem imenu! Če porečem krivičnemu: 'Krivični, zagotovo umreš!' pa ne govoriš, da bi posváril krivičnega zaradi njegove poti, umre ta krivični zaradi svoje krivičnosti, a njegovo kri bom terjal iz tvojih rok. Če pa posvariš krivičnega, naj se spreobrne od svoje poti, pa se ne spreobrne od svoje poti, umre zaradi svoje krivičnosti, ti pa si si rešil življenje."

Drugo berilo

Rimljanom 13,8-10

Bratje in sestre, ne bodite nikomur dolžniki, razen če gre za medsebojno ljubezen; kdor namreč ljubi drugega, je izpolnil postavo. Kajti zapovedi: Ne prešuštvuj! Ne ubijaj! Ne kradi! Ne požéli! pa tudi vse druge zapovedi so obsežene v besedi: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Ljubezen bližnjemu ne prizadéne hudega; ljubezen je torej izpolnitev postave.

Evangelij

Matej 18,15-20

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: "Če tvoj brat greši, pojdi in ga posvári na štiri oči. Če te posluša, si pridóbil svojega brata. Če pa te ne posluša, vzemi s seboj še enega ali dva, da se vsa zadeva ugotovi po izjavi dveh ali treh prič. Če jih ne posluša, povej Cerkvi. Če pa tudi Cerkve ne posluša, naj ti bo kakor pogan in cestninar."

Resnično, povem vam: Kar koli boste zavezali na zemlji, bo zavezano v nebesih, in kar koli boste razvezali na zemlji, bo razvezano v nebesih. Resnično, povem vam tudi: Če sta dva izmed vas na zemlji soglasna v kateri koli prošnji, ju bo uslišal moj Oče, ki je v nebesih. Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi."

V razmislek

Preroku Ezekielu je v prvem berilu zaupana pomembna naloga – naloga stražarja, ki mora prebuditi druge in jih posvariti, ko delajo napake. V evangeliju pa nam je vsem zaupana podobna naloga. Tako takrat kot danes je naloga krščanske skupnosti, da stremi k skupnosti ljubezni, ki podpira drug drugega in drug drugega včasih tudi usmerja, vendar vedno iz odgovornega in sočutnega odnosa do naših sester in bratov.

Krščanstvo, ki se trudi za iskrenost in resnico, se skuša spopasti z razdori in slabim znotraj skupnosti s preudarno kombinacijo previdnosti, potrpežljivosti in vendarle z ljubečim in jasnim odnosom do vseh. Druge presoјati v njihovem dostojanstvu kot ljudi in jih kaznovati za domnevne ali resnične napake, ni naloga krščanske skupnosti, temveč je njena naloga obsodba slabega in negativnega, ki si vedno širi med nami ljudmi, pogosto na zelo subtilen način. Kajti, kjer se dogajajo slabe in nepravilne stvari, ne smemo molčati ne mi sami in ne skupnost.

Jezus nam priporoča, da se tega lotimo postopoma. Najprej naj govorimo s prizadetim na štiri oči. Takšen pogovor izhaja iz spoštovanja osebnega dostojanstva posameznika, s čimer se ga ne osramoti in se morebitnih napak ne kaže pred očmi javnosti. Na žalost pa mnogokrat ne moremo drugače, kot da določene stvari ponovno povemo v prisotnosti prič. Morda je za to potrebno kar nekaj poguma, saj nam ljudje ne bodo ravno peli slavospevov, temveč raje metali polena pod noge, če bomo govorili o neprijetnih stvareh ali situacijah. Čeprav je to za nas neprijetno, se ne smemo umakniti in se ne smemo ustrašiti usmerjanja drugih (t.j. da bi jih usmerili k pravici – kjer se dogajajo ne-pravice, kjer je ogroženo življenje ali se uničuje življenje). Vendar pa takšno usmerjanje nikoli ni tožarjenje, uničevanje ali prepričevanje drugega o svojih osebnih stališčih, temveč ponižni a vendarle odprti in pogumni namigi, da takšna pot ne vodi k od Boga zelenemu osvobojenemu življenju – ne njegovemu življenju kot tudi življenju tistih, ki jim ta oseba škoduje. Lasten, osebni občutek pravičnosti je vedno pametno odmisлити v prid poskusa, da bi delovali spravljivo in da bi "rešili mnenje drugega", kot temu pravi Sv. Ignacij Lojolski. Ko se vadimo v takšni drži in skušamo sami postopoma postati takšni, nam je lahko v pomoč misel, da smo sami ves čas tako stražarji kot tudi tisti, ki smo usmerjani! Kdor se čuti poklicanega za stražarja, potrebuje poleg močnega, samokritičnega odnosa tudi pripravljenost na lastno izboljševanje in kritično spraševanje lastnih stališč, ki nam jih zastavljajo drugi. Kdo izmed nas lahko dejansko reče, kaj je prav in kaj je narobe! Veliko bolj pogosto smo soočeni z nadvse kompleksnimi vplivi, v katerih sta dobro in slabo tesno povezana med seboj. In ne nazadnje se sme usmerjanje zgoditi le iz globoke osebne povezave z Bogom!

Iz načela usmiljenosti to pomeni, da delujemo po Jezusovem zgledu, ki je obsojal greh in ne grešnika. In če bi član skupnosti kljub temu vztrajal na škodljivi poti in se s tem sam izločil, še vedno ostaja možnost stalne molitvene podpore.